

LE ENO JE POTREBNO

Zgodba za novo leto 2021

»Nekoč je živel kralj, ki je imel izredno lepo in pametno hčer, toda mučila jo je nenavadna bolezen. Ko je odraščala, so ji vse bolj slabele roke, noge; vid in sluh sta pešala. Številni zdravniki so jo poskušali ozdraviti, a brez uspeha. Nekega dne je na dvor prišel starec, o katerem so govorili, da pozna skrivnost življenja. Dvorjani so ga obstopili in ga prosili, naj pomaga bolni kraljevi hčerki. Starec ji je dal zaprto košarico, spleteno iz vrbovega šibja, in rekel:

»Kar je v njej, varuj, pa boš ozdravela.« Vesela in polna upanja je kraljeva hči odprla košaro. Ko je videla, kaj je v njej, je bila razočarana: v njej je bilo namreč jokajoče dete, še bolj ubogo kot ona sama. Kraljični se je zasmililo, vzela je otroka v naročje in ga začela tolažiti. Minili so meseci. Dekle je neprestano mislila na otroka. Hranila ga je, tolažila, se mu smehljala ter noč in dan bedela nad njim tudi za ceno velikih žrtev.

Čez sedem let se je zgodilo nekaj neverjetnega. Nekega jutra se je otrok začel smejati in hoditi. Ona ga je prijala za roke in je zaplesala z njim, se smejala in veselo prepevala. Bila je vesela, lepa in srečna kot še nikoli do takrat. Niti opazila ni, da je ozdravela.«

Bog nam je s praznovanjem božiča podaril izredno priložnost, da bi odkrili še enkrat resnico, da živimo za Jezusa in drugega človeka. Jezus si želi roditi v vsakem od nas. Potrebno je, da vidimo, da nam je bližnji

podarjen kot dar, pomoč, da bi bili srečni. Takrat, ko pozabimo nase in živimo za bližnjega, smo srečni, ker niti ne opazimo, da Bog ozdravlja naša srca, naša življenja.

V novem letu želim vsem nam, da smo še bolj sočutni drug do drugega, saj bomo tako sami bolj srečni. Naj sonce dobrote zasiže vsak dan v vaših srcih in nikoli ne ugasne.

Amicus Dei

Ob zaključku sem vam namenil še eno misel (molitev) za pogum:

»Gospod, ko sem lačen, mi pošlji nekoga,
ki ga moram nahraniti.
Ko sem žejen, mi pošlji nekoga, ki išče vodo.
Ko mi je hladno, mi pošlji nekoga,
ki ga je treba ogreti.
Ko trpim, mi pošlji nekoga,
ki potrebuje tolažbo.
Ko moj križ postane pretežak, mi pošlji nekoga,
ki mu moram olajšati trpljenje.
Ko sem ubog, mi pošlji nekoga,
ki nima ničesar.
Ko nimam časa, mi pošlji nekoga,
ki me tisti trenutek potrebuje.
Ko sem brez poguma, mi pošlji nekoga,
ki obupuje.
Ko iščem razumevanje, mi pošlji nekoga,
ki ga je treba razumeti.
Ko bi želel, da bi kdo skrbel zame,
mi pošlji nekoga, za kogar bom poskrbel.
Ko mislim nase, naravnaj moje misli k drugim.«

Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2016, leto 52, št. 11, str. 36

Amicus Dei

Dragi stanovalci, svojci, zaposleni in prijatelji.

Danes je nedelja svetega krsta, duhovniki so nas pri pridigi spodbudili, da se spomnimo tudi svojega krsta. Takrat smo bili še majhni. Pri krstu smo dobili tudi svojega nebeškega zavetnika, ki iz nebes pazi na nas in

nas vodi. Če se ne spomnimo datuma krsta, si pogledjmo, kdaj smo bili krščeni in kdo so bili naši krstni botri ali pa se spomnimo, komu vse smo bili krstni botri mi, in za naše krščence tudi molimo. S krstom smo se rodili za večno življenje in imamo dostop do Boga.

Danes obhajamo tudi konec božičnega časa in začnemo čas med letom.

To leto pa je še posebno za Dom Marije in Marte in Miklavžev vrtec, saj praznujemo 30 let delovanja. Častljiv jubilej. Zaradi trenutne »korona« situacije ne načrtujemo večjih dogodkov, ampak smo se odločili, da bomo pripravili 30 manjših dogodkov – glede na trenutne epidemiološke razmere.

Še en pomemben dogodek zaznamuje letošnje leto. 8. decembra lani se je papež Frančišek spominjal 150. obletnice razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne cerkve. Blaženi Pij IX. je namreč z dekretom Quemadmodum Deus, ki ga je podpisal 8. decembra 1870, zahteval ta naziv za sv. Jožefa. Za obhajanje obletnice je papež za čas od 8. decembra 2020 do 8. decembra 2021 napovedal posebno »leto«, posvečeno Jezusovemu krušnemu očetu. Papež Frančišek je zapisal: »Zelo imam rad sv. Jožefa, ker je močan in molčeč človek. Na svoji mizi imam skulpturo sv. Jožefa, kako spi. In ko imam kakšen problem ali težavo, to napišem na kos papirja in položim pod kip sv. Jožefa, da bi on o tem lahko sanjal. Ta gesta pomeni: Moli za ta problem.«

Morda ni naključje, da smo izbrali za geslo letošnjega praznovanja *Od doma do Doma*. Povzdignimo oči in se podajmo na pot praznovanja, pustimo se voditi in sprejemati tisto, kar nam je ponujeno, dano.

Za dobro popotnico si še enkrat preberimo recept za srečo v novem letu:

Vzemi 12 mesecev, jih skrbno očisti zagrenjenosti, zavisti, dlakocepstva in strahu ter razdeli vsak mesec na 30 ali 31 delov tako, da bo vse skupaj zneslo natanko eno leto. Vsak dan

posebej pripravi iz enega dela truda ter dveh delov dobre volje in humorja. Dodaj k vsemu temu tri zvrhane jedilne žlice optimizma, eno čajno žlico strpnosti, zrnce ironije (posmeha) in ščepec taktnosti. Dobljeno maso potem bogato prelij z ljubeznijo. Pripravljen jed okraši še s šopki drobnih pozornosti in jo vsak dan serviraj z vedrino. (Božo Rustja, Zgodbe za advent in božič, str. 116)

Leonida

Dragi prijatelji

Zahvaljujemo se vam za vsak vaš dar,
ki ste ga namenili našim stanovalcem in zaposlenim,
da smo leto 2020 lažje prebrodili;
za vse lepe misli, voščila, ki so nam dajali pogum;
za čuteče srce do bližnjih,

Hvala! Imamo vas radi.
Stanovalci in zaposleni

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Taziana – Tatjana – Tanja

Sv. Tatjana (Tanja), rimska mučenka, goduje 12. januarja.

Ime, ki ima korenine v latinščini, je k nam prišlo z rusko književnostjo, kjer na god sv. Tatjane slavijo dan univerze in s tem Tatjano kot zavetnico študentov.

Pomen imena v latinski obliki je »molčeča, mirna«, vendar lahko zaupamo, da nam bo ta tiha zavetnica zmogla izprositi glasno in pogumno besedo, kadar bo ta potrebna.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

O Bog, ki čuval si (me) nocoj kot Oče,
te zvesto hvalim in častim,
se novega dneva veselim.

Obvaruj še današnji dan
me greha, smrti, dušnih ran.
Vse misli in vsa dela moja
naj blagoslovi roka tvoja.

K. Logar, Trzin

Božič tete Ide iz knjige Gospodična Ida

»Otrokom sem rekla, da Angelci pometajo Božje dvore, kadar je tako na gosto snežilo«, je pomislila stara učiteljica, ki so ji tudi takrat, ko so bile vse učiteljice tovarišice, rekli gospodična Ida. Stala je pri oknu in gledala, kako sneži. V stari rudarski hiši, ki je bila njen dom, je bilo toplo, drva v peči so prasketala in ji delala družbo v samoti, tako kot molitvenik iz katerega je vsak večer molila večernice. Še je stala ob oknu in

pomislila, da bi na prste ene roke lahko preštela vse ljudi, ki so šli danes po poti pod njenim hribčkom v mesto. Kdo naj bi na sveti večer in v takem metežu hodil od doma? Slišala je še, kako je pri sosedu zaropotala lopata. Stopila je na gank, od koder bi lahko videla, kdo kida sneg, če ne bi tako gosto snežilo. Zaklicala je v belino ugašajočega dne: »Ga je veliko namedlo?« Oglasil se je sosed: »Do jutra ga bo en meter, če ne bo ponehalo.« Zaskrbelo jo je. Čez dan je nekajkrat pometla sipek sneg pred hišo in po poti do stopnic, po katerih je šla na cesto. »Moram si sproti delati gaz, da bom šla lahko jutri k maši,« si je

govorila, ko se je že skoraj v mraku utrujena prebila do ceste. K polnočnici že nekaj časa ni več hodila. Odkar je bila v hiši sama, je na sveti večer postrgala žerjavico iz peči in pripravila kadilo. To je bila prejšnja domena njene mame, ona pa je vedno poškopila hišo z blagoslovljeno vodo. Za ta sveti večer je hranila tisto, ki so ji jo bili prinesli romarji iz Lurda. Odkar je bila sama, je dvakrat obšla prostore v hiši in se potem ustavila v topli sobi, ki je bila njen delovni prostor in spalnica. Vsak večer je molila rožni venec in večernice, sveti večer pa je bil posvečen le molitvi. Molila je za starše, brate in sestro, vsi so bili že pri Bogu. Spominjala se je vseh, ki so ji pomagali prenašati težo starosti, še posebej pa duhovnikov, ki so bili pogosti gosti v njenem domu. Prinašali so ji gradivo, ki so ga potrebovali, da ga je prevedla iz nemščine, italijanščine ali srbohrvaščine, za silo pa bi znala tudi iz madžarščine, če bi bilo treba. Spominjala se je svojih učencev. Kdo ve, kako veliko šolo bi napolnili, če bi bili vsi zbrani na kupu! Rada jih je imela in vedela je, kako pomembno je bilo njeno delo in zgled, bolj kot besede, ki so njenim prvošolcem in drugošolcem vedno šle skozi eno uho noter in skozi drugo ven.

»Gospodična Ida se pa ne da,« ji je odzvanjala v ušesih potrditev, da je ravnala prav in so bili starši ponosni na učiteljico svojih otrok, saj se niti v najtežjih letih komunizma ni pustila preplašiti.

»Hvala Bogu, nisem se zastonj šolala pri uršulinkah v Ljubljani. Le prednici materi Elizabeti ni uspelo, da bi me obdržala pri sebi.« Nasmeh ji je osvetlil obraz. »Oče naš ... Zdrava Marija ...

Morala sem v svet, ki me je klical. Brez šolarjev nisem znala živeti. Za moje učence, ki jih učim verouk, da bi obrodili dober sad. Oče naš ... in za one, ki jih učim nemščino. Oče naš ...

In za nečaka v Nemčiji in njegovo družino. Oče naš ...

In za nečaka in nečakinjo v Bosni. Oče naš ... Zdrava Marija ...

Pa za nečakinjo v Ljubljani, ki bo z družino prišla na obisk, če jih ne bo zamedlo: Oče naš ...«

V tišino noči je na okno potrkal farni zvon. Začenja se polnočnica. Prižgala je radio in iskala Sveto noč. Ni je bilo težko najti v italijanščini, v nemščini, le v slovenskem jeziku je ni bilo. Misel ji je zatavala v čas italijanske okupacije Primorske, ko je v zakotnih vaseh otroke naskrivaj

še učila po domače, dokler ni zbežala v Jugoslavijo. Na slovensko-madžarski meji je pristala. Pri blagi ravnateljavi družini, ki jo je ščitila.

»Hvala Bogu, da mi jo je poslal na pot. Oče naš ...«

Na radijskih valovih je našla prenos maše, lepe pete latinske maše. Bilo ji je kot da ves svet prepeva: Mir ljudem na zemlji, ki so blage volje! Maše je bilo že zdavnaj konec, radio je še vedno igral, gospodična Ida je ob peči, ki se je počasi hladila, zaspala. Sanjala je, da se v mrzlem božičnem jutru odpravlja k maši. Mraz jo je prebudil in lepe sanje so zbežale. Zavzdihnila je in vedela, da se skozi sneg ne bo mogla dokopati do ceste.

»To bo moj prvi Božič brez maše,« je pomislila in šla spat.

Belo jutro je pod njenimi okenci zacingljalo z zvonkimi mladimi glasovi:

»Vesel Božič, gospodična Ida! Gaz je narejena. Greste z nami k maši?«

Iz knjige Marinke Svetina, GOSPODIČNA IDA, Založba Bogataj, Idrija 2017

V PONEDELJEK moko je presejala,
v TOREK zmešala je kvas,
v SREDO je ugneta kruh,
v ČETRTEK peč je zakurila,
v PETEK kruh v peč je dala,
v SOBOTO ga je ven jemala,
v NEDELJO je pa k maš' krevljala.

Terezija Pivk

Termometer

Prišla je jesen, z njo prehladi, viroze, gripa. Vzamem si čas in se prav posebej pripravim na službo. Čaj z medom, C-vitamin, vedoč, da me čaka oddelek z virozami. Po predaji službe, ki mi je nakazovala naporno in delovno noč, odidem na obhod. Tri varovanke so že imele visoko telesno temperaturo.

Sledila je slabost in bruhanje. Borim se, zbijam temperaturo z obkladki, tabletami ... Ponujam čaj, vodo po požirkih ... Trudim se, da človek vnaša vsej nekaj tekočine v telo, kolikor pač zmore. Preoblačim

pobruhanе varovanke v suha in čista oblačila. Postiljam postelje. Hitim naprej, v nevednosti, kaj naj pričakujem v naslednji sobi. Resnično imam polne roke dela. Vprašam se, ali bom sploh zmogla to nočno sama? Imeli smo možnost poklicati sodelavko na pomoč, če bi bilo potrebno, ki je sicer bila doma, v pripravljenosti. Situacijo si vzamem za izziv. Nadaljujem.

Pridem v sobo ge. K. R. Približam se ji, ne spi. Gleda me s široko odprtimi očmi, kot da se čudi, kaj počnem v njeni sobi. Spodbudim jo, naj se obrne na bok. Ga. je dementna in potrebuje pomoč. Stik z njenim telesom mi je bil sumljiv. Zdela se mi je vroča. Gospa zaradi bolezni ne odgovarja na vprašanja, zato je težko ugotoviti, kako se počuti. Iz žepa vzamem klasični termometer ter ji ga dam pod roko. Pri klasičnem termometru traja merjenje 5 do 7 minut. Odidem naprej, da ne izgubljam dragocenega časa. V naslednji sobi opraviṡ vse potrebno in se vrnem preveriti temperaturo. Ko hočem vzeti termometer izpod pazduhe, ga ni. Previdno premaknem gospo. Njeno zdravstveno stanje se je v zadnjih nekaj mesecih poslabšalo, demenca je napredovala. Na vprašanja ne odgovarja. Komaj spregovori kašno nepovezano besedo. Največ težav ji povzroča njeno prehranjevanje, saj poje vse, kaj ji pade pod roke. Zaradi tega jo stalno nadzorujemo. Še vedno je premična (pokretna). To otežuje situacijo.

Termometra ne najdem. Iščem naprej. Gospa me samo gleda. Očitam si, da bi morala ostati pri njej, dokler ne izmerim temperature. Še vedno iščem, vendar ga ne najdem in pika. Počasi me zagrabi strah. Kaj, če ga je pojedla? Trezna glava mi narekuje, da je to nemogoče. Ampak dejstvo, da ga ne najdem, govori drugače. Poskušam jo nagovoriti, da naj odpre usta. Neuspešno. Celo še močnejše stiska ustnice, ko jih poskušam razpreti. V glavi se minute raztegujejo v večnost. Nervoza se stopnjuje. Pomislim, da nimam izbire: poklicati moram dežurnega zdravnika. Priznam, bilo mi je neprijetno, pa vendar je varnost varovanca na prvem mestu. Tvegam možnost negodovanja ali celo posmeha. Odločno zavrtim telefon. Na drugi strani ženski glas. Razložim razlog klica in v kašni situaciji se nahajam. Za trenutek je nastala tišina. Potem prijazno razloži, da nima kaj narediti, tudi če bi to bilo res. Svetuje mi, naj še enkrat vse preiščem in pogledam ustno votlino.

Odložim, še vedno v dilemi. Zberem se. Torej rada je, ponudim ji skodelico čaja. Takrat sodeluje. Popila je nekaj požirkov popolnoma brez težav. Preverim ustno votlino, kolikor pač lahko, ni vidnih poškodb. Odleže mi. Sedaj se odločim, da bom še enkrat vse preiskala. Gospo posedem. S postelje odstranim vso vsebino. Nazadnje odmaknem tudi posteljo. V kotu na tleh, čisto ob steni, je ležal termometer. Če bi se kdo šel skrivalnice, bi bilo izvrstno opravljeno delo. Oh, olajšano vzdihnem. Gospo spravim spat. Usedem se in si privoščim skodelico čaja, da pridem k sebi in si nabere novih moči.

Odhitim na oddelek po sobah, nalogam naproti. Noč je bila zelo naporna. Na meji fizičnih zmogljivosti. Vendar sem zjutraj odšla k počitku hvaležna za uspešno preživeto nočno izmeno in za nenavadno pa vendar poučno lekcijo.

Iz dnevnika nočne sestre

SPOMINSKE DROBTINICE

Pisma stanovalcem

Draga gospa!

Naj se vam najprej na kratko predstavim:

Sem Zala, 25-letna Ljubljankanka, po duši športnica, drugače pa z letošnjim šolskim letom novopečena učiteljica. Poučujem v 1. in nekaj malega v 5. razredu osnovne šole. Od nekdaj sem bila rada v družbi otrok, predvsem pa sem rada otroška tudi sama.

Veste, že od malega sem si želela imeti nekoga, s komer bi si dopisovala preko pisem. Do zdaj mi to še ni uspelo. Ne vem zakaj. Mogoče zaradi vseh mogočih tehnologij, ki so stara, dobra pisma povsem zasenčila, ali pa samo zato, ker pisanju pisem nikoli zares nisem namenila veliko pozornosti. Mogoče tokrat drži, kar pravijo: »Vse je za nekaj dobro.« Morda pa bo ta virus, ki kraljuje svetu, karantena in vse, kar spada h Koroni, dobro ravno za to – da končno spoznam svojo dopisovalsko prijateljico.

Verjetno si zdaj mislite, kako naivna mladenka sem, da Korona res ni dobra za nič ali kaj podobnega in morda imate celo prav. A vseeno mislim, da si imava, če boste tudi vi za, marsikaj lepega povedati. Ne znam si predstavljati, kako vam je v teh težkih časih. Verjamem pa, da

družba sočloveka in pogovor, pa čeprav le na daljavo in preko pisem, lahko rešita marsikaj. Če ne drugega, narišeta vsaj kakšen bežen ali pa malo manj bežen nasmeh na obraz.

Želim si, da bi vam to pismo polepšalo vsaj nekaj trenutkov. Vsekakor si želim tudi vašega odgovora, a če ne želite ali ne zmorete pisati pisem, ne bom prav nič jezna ali žalostna. Če se boste odločili in mi odgovorili, pa vam vseeno prilagam še svoj naslov ...

Poleg teh nekaj besed pa vam pošiljam še malenkost, da se boste lahko s sostanovalci in uslužbenci Doma vsaj malce pocrkljali.

Želim vam kar se da lepe in mirne novembrske dni, predvsem pa veliko zdravja in dobre volje, ki sta v tem negotovem času še kako pomembna!

Zala

Draga Zala!

Zelo sem se razveselila Vašega pisma! Kakšno naključje je, da ste izbrali mene za dopisovanje. Zelo rada pišem in še učiteljica sem kot Vi. Zdaj sem že 29 let upokojena. Učila sem na razredni stopnji kot Vi.

Stara sem 78 let. Upokojila sem se invalidsko, ker sem imela bolne ledvice. Zdaj hodim na dializo trikrat na teden v Dragomer pri Brezovici. Mislim, da imate prav glede Korona virusa; razen slabega bo prinesel tudi kaj dobrega; že to, da si bova midve dopisovali, je nekaj.

Ne počutim se najboljši v teh časih. V Domu smo zaprti že deset mesecev. Niti obiskov nimamo. Lotila sem se pletenja. V tem času sem napletla 7 oblekic za punčke, eno ogrinjalo in eno veliko jopico. Drugače berem in rešujem križanke.

Lepo Vas pozdravljam in Vam želim vse lepo

Karolina

Dragi stanovalci Skupine Marija.

Torek je in moje misli so spet pri vas, dragi stanovalci Doma, tako kot vsak torek od tedaj, ko se nismo mogli več srečati osebno. V teh dveh letih, ko sem med vami, skupaj s Sonjo, sem preživljala torkove popoldanske ure z vami. Doživela sem veliko lepih

trenutkov in sem vam hvaležna zanje.

Verjamem, da bo virusna preizkušnja kmalu minila in se bomo spet srečali. Medtem se vam bova s Sonjo oglašali v pismih, tako sva se namreč dogovorili.

Želim vam, da ostanete zdravi, da krepite svoje mišice s telovadbo, da se gibljete, kolikor le morete, berete, recitirate, požete, se smejete, molite in mislite na lepe stvari. V srcih imate skritih toliko lepih spominov! Te podoživljajte v teh decembrskih dneh, ob pričakovanju sv. Miklavža in Božiča in upajte, da bo vse dobro, saj smo vsi v Božjih rokah. Nad vami pa bdijo tudi vaši angeli varuhi v podobi vaših prijaznih in skrbnih sester in oskrbovancev.

Pozdravljava vas

Zinka in Triglavski kralj

Draga mama!

**Zvečer, ko na zemljo lega skrivnosten mrak,
objame ljubezni tvoje me dih mehak.**

**S hvaležnostjo spomnim, mamica, se na te,
na tvoj lep smehljaj, na tvoje mehko srce.**

(La paloma)

Draga mama,

kako si me presenetila s svojim nepričakovanim odhodom!

Ampak skupaj sva bili več kot 42 let. Kaj ni čudovito? Nekateri še lastnih staršev nimajo tako dolgo, jaz pa sem imela babico. In imam zdaj na stotine lepih spominov, ki jih nosim v svojem srcu, saj sem bila vedno tako rada pri tebi na počitnicah ali pa sem pritekla na obisk, kadar sem le uspela. Kolikokrat sva se pogovarjali, se od srca nasmejali. Po tebi sem podedovala zelo lepo navado: Kadar se ti je v kuhinji kaj raztreslo, si se usedla in se do solz nasmejala svoji

nerodnosti. Kolikokrat tudi sama, na presenečenje vseh prisotnih, izbruhnem v smeh, ko se mi kaj ponesreči pri domačih opravilih.

Vedno si bila dobrodušna do vseh, optimistična in dobrovoljna. Ko sem te poklicala po telefonu, sem te lahko zbudila sredi najlepšega spanja ali pa sredi molitve, vedno si me bila vesela, vedno si se mi posvetila dobre volje. Tvoje veselje do življenja in tvoj pozitiven pogled na življenje, tvoje sprejemanje Božje volje vsak dan posebej, so te pripeljali v tako visoko in lepo starost. Vedno si nadvse ljubila Boga in našo nebeško mamo Marijo. Vedno si nam govorila: »Brez Boga v življenju ne gre, otroci. Imejte radi Boga, radi se mu priporočajte, hodite k maši in zakramentom, ohranjajte vero pa bo vse dobro.« Kako smo radi tekli skupaj s tabo k maši k Sv. Hieronimu. In kako je bilo lepo, ko so v mali cerkvi zadonele lepe Marijine pesmi. Tudi ti si vedno rada pela in molila rožni venec.

Hvala Bogu, rečem skupaj s tabo, za toliko Božjega blagoslova, ki ti ga je Bog naklonil v tvojem dolgem življenju. In da je uslišal vse tvoje prošnje glede tvoje zadnje ure. Lahko si hodila do konca, bila si bistre glave do konca, nisi trpela bolezni. V molitvi si se poslovila s tega sveta. Vedno si ohranjala tisto otroškost, o kateri nam govori Jezus: »Bodite kakor otroci, da pridete v nebeško kraljestvo.« In jaz te, odkar si odšla s tega sveta, še vedno močno čutim. Čutim te, kako si vesela, neizmerno vesela. In lahko si mislim, kakšen je bil tvoj vzklík, ko si prišla pred nebeška vrata: »Joj, kako je tukaj lepo, čudovito lepo!«

Še enkrat te objamem in te pokrižam, še enkrat ti rečem: »Rada te imam,« tako kot sem ti rekla 22. novembra, ko sva se zadnjič slišali po telefonu.

Pojdi v miru, mama, in še naprej moli za nas, za tvojo veliko družino, tako kot si vsak dan molila za nas v času svojega zemeljskega življenja, da bomo vztrajali na poti vere in dobrote, tako kot si nas učila. In tako se bomo spet srečali – po tej kratki ločitvi – v nebesih in bomo večno bivali skupaj v veselju. Pa se bova spet pogovarjali in se skupaj smejali! Mama, naj ti bo Bog bogat plačnik za vse dobro, ki si ga v življenju storila.

Počivaj v miru!

Vnukinja Agata

Draga gospa Majda,

Ko sem dobila povabilo (za) napisati pismo nekomu v dom starejših občanov sem se odločila, da se povabilu odzovem. Rada pišem pisma. Vsak mesec si dopisujem z "sošolkami" iz univerze za tretje življenjsko obdobje, kjer smo se dve leti srečevale in se učile različnih pisav. Še posebej rada pišem s peresom. In če s pišmom še koga razveselim je namen dosežen. Čeprav vas ne poznam, nimam občutka, da bi pisala neznancki. Življenje v domu starejših občanov kar poznam, saj sem pogosto vodila v dom na Vrhniki otroke iz vrta. Ja tudi stanovalci doma so prihajali v vrtec na skupna druženja. V teh obiskih sem spoznavala prijazne gospe in gospode, ki so me bogatili s svojo mislinjo in modrostjo. Tako si vas lahko predstavljam v družbi

paših sestanovalec.

poleg tega imam še mamo, ki je tudi že starejša in jo zelo cenim in spoštujem.

Sama sem tudi že upokojena. Ves čas sem bila zaposlena v vrtcu, najprej kot vzgojiteljica, 18 let pa sem vrtec tudi vodila. Na svojo poklicno pot imam lepe spomine, saj delo z ljudmi človeka bogati.

Sedaj, ko sem upokojena skušam čimbolj polno izkoristiti čas, ki mi je dan. Skoraj vsak dan grem na sprehod v gozd, rada berem, kvačkam igrače, imam vet in tivo, urejam pa tudi družinsko clrepo. Ob tebi spoznavam življenje svojih prednikov in se povezujem s še živečimi sorodniki.

Ob koncu vas lepo pozdravljam in se vam zahvaljujem, da ste prebrali tole pismo. Želim vam veliko zdravja in dobrega počutja med prebivalci našega doma.

Marta iz Ligojne

Pismo ni jezikovno popravljeno

ZAHVALA

Ko se zdi, da svet drvi neznano kam,
v vse smeri – okleni se srca, ki vedno zna
v temini najti luč, ki greje nam duha.

LJUBEZEN je ta luč,
to je edini ključ za vrata vsa –
do drugega in do sveta.

Iskrena hvala vsem in vsakemu posebej za vse dobro in plemenito opravljeno delo, ki ga je bila deležna naša mama Francka Debevec v času svojega šestletnega bivanja v Domu Marije in Marte. Bog vam povrni s svojim blagoslovom.

Sinova Franci in Janez ter hčerka Silva

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Frančiška Debevec

Justina Trček

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

KAKO SE PRI ŽIVALIH IMENUJE SAMEC, SAMICA IN MLADIČEK

KOKOŠ – samec _____ mladič _____
OVCA – samec _____ mladič _____
KONJ – samica _____ mladič _____
ZAJEC – samica _____ mladič _____
SRNA – samec _____ mladič _____

SMEJALNICA

Janezek pripoveduje v šoli: »Včeraj smo preizkusili naš novi mešalnik. Najprej ga je mama napolnila s sadjem, mlekom in čokolado, potem pa ga je očka vključil.« Učiteljica: »In kaj se je zgodilo potem?« »Potem smo morali pa kuhinjo na novo prebeliti!«

Janezek priteče k očetu: »Očka, zdaj pa lahko izvlečeš prst iz vodovodne cevi!« Oče: »A je končno prišel vodovodar?« Janezek: »Ne, hiša je začela goreti.«

»Soseda, kaj mislite, da bi bilo, če bi ljudje hodili po glavi?«
»Nič. Le sosedov Jože, ki je plešast, bi pozimi potreboval verige.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.